

II. Епическа поезія.

Условія на епическата поезія. — Епическата поезія или просто епопеята(*) изобразява външния свѣтъ, сир. хубоститѣ на природата, измышленны случки, характери създавани отъ поета, стары нѣкои преданія, народны басни, или сказанія за языческитѣ божества и д. т. Оттуй въ епическата поезія преобладава фантазіята, макаръ и не безъ дѣятелно участіе на сърцето: колкото и да сѣ занимателны случкитѣ измышлены отъ поета, но разсказътъ за тѣхъ ако не е стопленъ съ чувство, ще бѣде сухъ, повѣнѣлъ и уморителенъ. Тѣй, въ състава на епическата поезія влиза и лирическата, като изразеніе на чувствата на тѣзи лица, които авторътъ извожда въ своето повѣствованіе. Но за най-главны условія на епическата поезія служатъ образността и спокойствіето на разказа.

Образността състои въ туй, щото създаденитѣ отъ поета образы (лица и картины) да бѣждатъ представени тѣй живо, като че са намѣрватъ наистиннѣ предъ насъ. Като четемъ напр. Валтера-Скотта у Англичанитѣ, Волтера и Руссо у Френцитѣ, Пушкина, Гоголя и Тургенева у Руситѣ, ный знаймы, че изобразенитѣ отъ тѣхъ лица въ повѣсти и романы сѣ измышленны, но тѣ говорѣтъ и мислѣтъ тѣй сѣщо, като живы хора, и сѣко лице има свой опредѣленъ характеръ: туй са казва *образность на разказа*.

Спокойствіето на разказа иска щото авторътъ да не изважда собствена личность, ами да изобразява само онѣзи лица, които сѣ участвували въ случката, и да разказва

(*) Отъ грѣцкы *ἔπος* — дума или стихъ и отъ глагола *ποιεῖν* — творити, правѣхъ. «Епопеята, казва Волтеръ, е разсказъ въ стихове за героиски приключенія.»